

SLEYn Nuorten Aikuisten Raamattupiiri Turussa 21.11.1997 kello 19-

Markku Huttunen

KRISTINUSKO JA POLITIIKKA

Aiheeni näkyy olevan 'usko ja politiikka'. Olen ymmärtänyt tämän alun perinkin hieman suppeammin. Puhun *kristinuskosta* ja politiikasta. Siltikin aihe tarjoaisi mahdollisuuksia mitä moninaisimmille tulkinnoille ja lähtökohdille. Keskityn alustuksessaani pääasiassa kahteen kysymykseen: (1) Miten kristityn tulisi suhtautua politiikkaan? (2) Mitä poliittista kantaa kristityn tulisi edustaa, tai minkälaisia poliittisia näkemyksiä kristityllä tulisi olla? Haluaisin vastata näihin kysymyksiin, myös omalla kohdallani, mutta en tiedä, osaanko. Saa nähdä, minkälaisiin ajatuksiin tänä iltana päädyimme.

Toiset kristityt näkyvät olevan poliittisesti aktiivisia, toiset eivät. Toiset tukevat tai myötäilevät vallitsevaa yhteiskuntaa, toiset pikemmin vastustavat sitä. Tässä olisi karkeistaen **kaksi dimensiota**: poliittinen *aktiivisuus* versus *passiivisuus*, ja *konservatiivisuus* versus *radikaalius*. Jos ne taulukoidaan ristiin, saadaan **neljä kristityn poliittisen suhtautumisen tyyppiä**: poliittisesti aktiivinen konservatiivi, aktiivinen radikaali, poliittisesti passiivinen konservatiivi ja passiivinen radikaali.

Kaikille suhtautumistavoille löytyy helposti esimerkkejä niin kristinuskon historiasta kuin nykypäivästäkin. Vilkaistaan ensin **historiaa**.

Oli aika, jolloin usko ja politiikka olivat *aivan lähellä* toisiaan. Tässä voi muistella vaikkapa 300-lukua, jolloin kristinuskosta tuli Rooman valtakunnan valtionuskonto. Tai ajatellaan keskiaikaa, "valtiollisen teokratian" aikaa, jolloin maanpäällisellä valtakunnalla ei ollut omaa päämäärää eikä itseisarvoa, vaan se kaikilla tavoin yritti valmistaa ja kasvattaa ihmistä taivaallista valtakuntaa varten. Ja esimerkiksi Zwinglin ja Calvinin mukaan Raamattu on lakikirja, josta voitiin saada yksityiskohtaisia ohjeita myös yhteiskunnallisten kysymysten järjestämiseen.

Mutta sellaistakin uskon ja politiikan kytkentää on toki ilmennyt, jossa on kyse *radikaalista* poliittisesta aktiivisuudesta. Ajatellaan vaikkapa talonpoikaikapinaa 1500-luvun alkupuolella, jossa keskeisinä hahmoina olivat silloiset kristityt karismaatikot, ja jonka raakaan kukistamiseen Luther suorastaan yllytti ruhtinaita.

Poliittinen **passiivisuus** tai ainakin sivusta seuraaminen on ollut kirkon historiassa hyvin tavallista. Se on yleensä liittynyt jonkinlaisen pesäeron tekeminen valtioon ja maallisten asioiden hoitoon. Usein näyttää myös olleen kyse *herätyksen* tai ainakin uskonpuhdistuksen ajoista tai niiden jälkikäiuista.

Lutherilla pesäeron tekeminen ei merkinnyt politiikan väheksymistä, vaan jyrkkää *erottamista* uskosta. Kaikki tuntenevat kahden regimentin opin. Sen mukaan on erotettava toisistaan "*Gottesreich*" ja "*Weltreich*", hengellinen ja maallinen valta. Valtiota ei pidä alistaa kirkolle eikä harjoittaa mitään "kristillistä" hallintoa. Esivalta on Lutherin mukaan suoraan Jumalan asettamaa, mutta sillä on puhtaasti maallinen tehtävä. Se on asetettu langenneeseen maailmaan ikäänkuin linnoitukseksi, jonka on turvattava Jumalan luomistyö hajoamiselta. Ilman sitä rauhaa, joka esivallan on varmistettava, ei elämää voi elää eikä evankeliumiakaan julistaa. Mutta evankeliumilla ei ole mitään tekemistä maallisessa hallinnossa. Raakaa ja väkivaltaista maailmaa ei voida hallita sanan ja rakkauden avulla.

Tällaisista ajatuksista seurasi alun jaottelumme *kolmostyyppiä*, passiivista konservatiivisuutta. Se konservatiivisuus oli jopa niin vahvaa, että joku ehkä puhuisi jo aktiivisesta maallisen eliitin lipomisesta.

En lähde tässä spekuloidaan, missä määrin Lutherin ajatukset ehkä selittyvät silloisesta uskonnollis-poliittisesta tilanteesta; siis siitä, että katolinen kirkko dominoi hengellistä aluetta suvereenisti ja sen poliittinenkin valta tuntui monesta maallisesta hallitsijasta sietämättömän suurelta.

Lutherin kahden hallitusvallan oppia on joka tapauksessa myöhemmin *arvosteltu* jyrkästikin siitä, että se tunnusti maallisen hallitusvallan omalakisuuuden ja soi sille vapauden kaikista moraalisisista siteistä. Tämä ei tietenkään ollut Lutherin tarkoitus. Luonnonlaki sisälsi hänen käsityksensä mukaan suunnilleen saman kuin Jumalan kymmenen käskyä. Lisäksi Luther piti itsestään selvänä, että esivalta oli kristillinen ja että hallitsijoihin saattoi vaikuttaa evankeliumin saarnalla.

Nykyajan perspektiivistä nuo oletukset ovat yksinkertaisesti *virheellisiä*. Puhe luonnosta on sitten Darwinin merkinnyt aivan eriä kuin aikaisemmin, ja esivallan kristillisyyoletukseen tarvittaisiin kai sokeutta hipovaa hyväuskoisuutta. (Sitä toki näyttäisi löytyvän yllin kyllin. Ajatellaan vaikkapa Suomen kirkkoissa toistuvia esirukouksia esivallan puolesta, joiden sisältö ei juurikaan muutu, vaikka esivallan ja kansan suhde tai esivallan ja Jumalan suhde varioisi rajustikin.)

Entäs se *nelostyyppi*, passiivinen radikaalius? Tämäkin näyttäisi liittyvän jonkinlaisiin herätyksen aikoihin. Leimallista on kuitenkin maailmasta *vetäytyminen* ja maailman näkeminen perin juurin pahaksi. Erityisen selvästi tämä näkyi *radikaalipietismissä* 1700-luvulla, jossa syntyivät tämän maailman pikaista loppumista odottavat konventikkelimuodostumat. Renessanssin individualismi ja valistusajan rationalismihan olivat merkinneet peruuttamattomasti niin tieteiden kuin politiikankin sekularisoitumista. Myös *alkukirkon* ajoissa voi tietysti nähdä passiivisen radikaaliuden piirteitä. Roomalainen valtaeliitti reagoi siihen lopulta niin äärimmäisen jyrkästi, vainoilla, ilmeisesti siksi, että se tulkitsi kristittyjen *hengellisen* itsenäisyyden merkiksi poliittis-taloudellisesta lojaaliuden puutteesta.

Miksi poliittinen passiivisuus liittyisi *herätyksen* aikoihin? Ehkä asia on hämmästyttävän yksinkertainen: Mitä enemmän keskityn hengelliseen elämään, sitä vähemmän on aikaa ja halua muuhun. Herätyksen aika myös korostaa *Jumalan* mahdollisuuksia, joiden rinnalla maallisten pyrkimysten on tapana kalveta.

Entäs sitten **nykypäivinä**?

Erityisesti Yhdysvalloissa on voimakas kristillinen virtaus, joka nivoutui tiiviisti konservatiiviseen politiikkaan Reaganin ja Bushin aikana. Kaikki tuntevat puheen kristillisestä *fundamentalismista*. Sen yksi keskeinen vaatimus on, että Raamattua tulee nimenomaan käyttää lakikirjana. Ei voi mitenkään samalla tunnustaa Jumalan kaikkivalttiutta *ja* toimia maallisissa asioissa joltakin muulta pohjalta. Vastaavasti liberaali demokraattinen politiikka nähdään suorastaan Saatanan aikaansaannoksena. Tässä viitataan joskus liberaalin demokratian syntyyn valistuksen ajan ihmisen korottamisesta. Ja puhutaan ihan tosissaan teokratian, Jumalan hallintavallan, pystyttämistä maan päälle vieläpä maallisin välinein.

Liberaalit kristityt tietysti huomauttavat edellisestä, että juuri tuollaisella, Jumalaan todella luottamattomalla suvaitsemattomalla asenteella aiheutetaan sotia ja murhia milloin missäkin, aivan vähän aikaa sitten esimerkiksi Bosniassa. [L1/2]

Aktiivista poliittista radikaaliutta voisi kenties edustaa vaikkapa latinalaisen Amerikan *vapautuksen teologia* ja joissakin yhteyksissä oma *Arkipiispamme*. Ilmeisesti Pohjois-Amerikassakin nousee uudenlaista kristillis-poliittista radikaalisuutta sen myötä, kun Clintonien hallinto vakiintuu ja vahvistuu. Aikaisemmista konservatiiveista tulee äkkiä hyvinkin radikaaleja, ja tämä radikaalius saattaa ilmetä paitsi päämäärissä, myös keinoissa. Ehkä tulee kristittyjä terroristejakin?

Lutherin ratkaisulle, *passiiviselle poliittiselle konservatismille*, löytynee kätevimmin nykyisiä edustajia *papistostamme*. Suuri osa siitä näyttää seuraavan sujuvasti katseella melkein mitä tahansa sosiaalisia vääryyksiä radikalisoitumatta poliittisesti piiruakaan. Esivallan uskotaan edelleen olevan Jumalan asettamaa, ja Saatanaa ajatellaan edelleen vastustettavan parhaiten karttamalla kaikkinaista epäjärjestystä ja kapinaa. Ja koska yhteiskuntarauha näyttää edellyttävän jatkuvaa taloudellista kasvua ja kansainvälistä kilpailukykyä, äänestetään edelleen kokoomusta.

Entä *maailmasta vetäytyminen*? Nykypäivän herätyskristillisyys, voisi kai sanoa karismaattinen kristillisyys, edustaa usein sitä. Yksittäisissä maallisissa asioissa saatetaan kyllä olla aktiivisia, ja mallia haetaan Jumalan Sanasta ja Pyhältä Hengeltä, mutta tämä ei yleensä johda mihikään poliittiseen organisoitumiseen. Jeesus tulee joka tapauksessa takaisin niin pian, että maallinen politiikka olisi tässä vaiheessa pikemminkin vastuutonta ajan hukkaa! Joskus tässä voi olla kyse siitä, että 'eskatologinen' ja 'historiallinen' tulkitaan toisensa poissulkeviksi.

Minulla ei ole kompetenssia edes yrittää ratkaista kysymystä yleisestä suhtautumisesta politiikkaan Raamatun pohjalta. Jos asia olisi siltä pohjalta selvä, minun ei varmaankaan kannattaisi nyt olla tässä keskustelemassa teidän kanssanne.

Toki on erinomaisen *harkittuja yrityksiä hahmottaa kristillistä politiikkaa*. Olen itse silmäillyt hiukan esimerkiksi Stephen Palmquistin kirjaa "Raamatullinen teokratia; visio kristillisen poliittisen filosofian raamatullisista perusteista". Se löytyy osoitteesta www.hkbu.edu.hk/~ppp/bth/toc.html [kop. etusivu!]

Oma kantani tässä *politiikkakysymyksessä ylipäänsä* ei ole selkiytynyt. En ole koskaan oikeastaan ollut poliittisesti aktiivinen. Jonkinlainen maailmasta vetäytyminen liittyi luontevasti niin 1990 uskoon paluutani edeltävään aikaani raja-joogina ja teosofina kuin karismaattis-kristilliseen uskoni alkutaipaleeseenkin. Vasta aivan viime aikoina olen, en tiedä kuinka kristilliseltä pohjalta, törmännyt itsessäni poliittiseen radikaaliuteen. *Lutherin ratkaisu* tuntuu yhä oudommalta.

No, tämä liittyy tavallaan jo **toiseen pääkysymykseemme**: "*Mitä poliittista kantaa kristityn tulisi edustaa, tai minkälaisia poliittisia näkemyksiä kristityllä tulisi olla?*" Tässä voisi erottaa ainakin **kaksi tasoa**: poliittisen järjestelmän tason ja varsinaisten sisällöllisten tai ohjelmallisten kysymysten tason.

Poliittisen järjestelmän tasolla kyse lienee *demokratiasta* ja sen vaihtoehdoista. Raimo Mäkelä kysyy Perusta-lehden numerossa 4/97 "Onko demokratialle vaihtoehtoja?". Hänen mukaansa ei lopultakaan ole, vaikka mikä tahansa toteutunut demokratia on monin tavoin epätäydellinen ja ongelmallinen. Tällainen asenne kuvanee monen kristityn suhtautumista politiikkaan.

Itse en tiedä, mitä ajattelisin poliittisista järjestelmistä. Filosofina minua suututtaa se *sokea vaihtoehdottomuus*, jota meillä yleisemminkin esiintyy yllin kyllin. Muita mahdollisia järjestelmiä tunnetaan hyvin huonosti. Demokratian ongelmia ei usein tunnusteta tai niitä pidetään vain tilapäisinä.

Kristitytkin tuntuvat unohtaneen, että *demokratia* on valistuksen ajan perillinen, johon nimenomaan liittyy voimakas *ihmisen itsensäkorottaminen*; ikään kuin paluu antiikin ajan sofistin Protagoraan toteamukseen, että "ihminen (eikä esimerkiksi Jumala) on kaiken mitta". Raimo Mäkeläkin viittaa em. artikkelissaan kristillisen julistajan tohtori Martyn Lloyd-Jonesin ajatuksiin: "*666 on ihmisen luku, ja juuri sitä on demokratia, ihmisen itsepalvontaa*". Vastaavasti edellä mainitsemani Stephen Palmquist omistaa kokonaisen luvun kirjassaan sen osoittamiselle, että toisin kuin monet kristityt ajattelevat, demokratia *ei* suinkaan ole kristillisin poliittinen järjestelmä; se *näyttää* tukevan uskomisen vapautta, mutta itse asiassa se murentaa kaiken todellisen uskomisen perustaa.

Ja kokonaan toinen juttu on sitten se, että väitteet esimerkiksi *suomalaisen* poliittisen järjestelmän demokraattisuudesta saattavat tosiaankin olla jo nykyään perättömiä, kuten viime aikoina on useammallakin suulla korostettu. Suomi saattaa jo käytännössä olla (enenevästi rahavetoinen) *harvainvalta*, eikä suinkaan mikään demokratia.

Kolmanneksi joudutaan varmaan yhä uudelleen palaamaan kysymykseen **teokratian mahdollisuudesta**. Niin luonteva ajatus se kristitylle on. Todellinen teokratiahan *ei* tarkoita *pappisvaltaa* tai *kirkon* valtaa, vaan *Jumalan ehdotonta auktoriteettia Henkensä kautta ihmisten sisimmässä*. Sitä ainoaa "politiikkaa", joka tekee syntiinlankeemuksesta alkaneen maallispohjaisen politiikan jatkamisen tarpeettomaksi.

Todellinen teokratiahan näyttää *ulkopuolisen* silmissä pikemmin *autokratialta*, jopa anarkialta, ja sellaisenaan politiikan puuttumiselta (vrt. Tuomarien kirjassa & sen viimeisen jakeen erilaiset tulkinnat). Ja *Jumalan* voima - se oikea teokraattinen valta - sehän se tulee täydelliseksi *heikkoudessa* (2 Kor 12:9).

Entäs ne **sisällölliset** tai **ohjelmalliset** kysymykset? Näistä vain muutama periaatteellinen ajatus.

Niissä kysymyksissä, joista *Raamattu* selvästi määrää, kristitty ei voine ajatella ja toimia toisin; ei vaikka puoluekuri, yhtenäisyys tai yhteiskuntarauha edellyttäisivät. Ongelmana on, että tällaisia asioita ei välttämättä ole kovin paljoa. Mutta entäs niissä kaikissa *muissa* kysymyksissä?

Minusta *kristityn ei* ole mahdollista tukea sen paremmin hiljaisella kuin äänekkäälläkään hyväksymisellään esimerkiksi kaiken inhimillisen kaupallistumista ja markkinaistumista, ihmisarvon määrittymistä tuottavuuden kautta, rahan muuttumista välineestä itseisarvoksi, rikkaiden rikastumista, köyhien köyhtymistä ja niin edelleen. Siis sellaisia asioita, joista nykysuomessa, nykyeuroopassa ja nykymaailmassa hyvin selvästi on kyse. '*Poliittisesti konservatiivinen kristitty*', joka toki voi olla myös vaikkapa ns. *uusliberaali*, alkanee nykyään olla sisäisesti ristiriitainen ilmaus samaan tapaan kuin vaikkapa 'pyöreä nelikulmio'!

Kristityllä ei myöskään ole mitään erityistä oikeutta vedota lapsenkaltaisuuteensa siinä, jos hän ei tyhmyyttään *näe* erilaisten taloudellisten, poliittisten ja koulutuksellisten ratkaisujen hengellisiä ja muita seurauksia. [viitt. kopiassa?]

Itse pitäisin kristityn ihanteena *poliittisesti aktiivista radikaalia*. Jeesus Kristus oli sellainen omana aikanaan. En näe mitään periaatteellista syytä ajatella nykyään toisin.

Paitsi ehkä siinä tapauksessa, että *politiikka* ei enää olisikaan se foorumi, jolla yhteisiin asioihin voi todella vaikuttaa. Tällaisia epäilyjähän on noussut esille. Joku jättää äänestämättä siksi, että arvelee tärkeitä asioita kuitenkin ratkottavan äänestäjien mielipiteistä riippumatta, esimerkiksi sisäpiirin juttuina tai raa'an taloudellisin perustein. Tai joku ei enää tyydykään vain osallistumaan, ottamaan kantaa ja vaikuttamaan poliittisesti, vaan päästää pari sataa kettua turkistarhasta vapauteen tai värjää hiukan naapurin tädin 20:n tonnin turkkia.

Puhutaan *kansalaistottelemattomuudesta* ja *protestista*. Sitähän voi olla hyvin erilaista, passiivisesta hidastelusta aktiivisempaan toimintaan. Joku viikko sitten esimerkiksi ranskalainen kuljetusala protestoi näkyvän aktiivisesti. Ilmeisesti tällaiset keinot ovat varsin *tehokkaita* ja tuottavat joskus haluttujakin tuloksia. Ranskassakin ollaan nyt lyhentämässä viikottaista työaikaa, vaikka sikäläiset työnostajat kuulimma kilpailevat yksisilmäisessä kovapäisyydessä meikäläisten kanssa.

Mutta miten *lammas* voisi protestoida? Ja ellei oikein voi, niin *täytyisikö* kristityn tosiaanakin ottaa *aina* mallia lampaasta? Ei kai lammas mene konkreettisesti väliin sittenkään, vaikka näkisi lajitoveriaan raadeltavan? Itse arvelen yhdeksi kirkkojemme *mieskadon* mahdolliseksi syyksi juuri lammasmaisuuden odotusta. Ehkä yksi yhteisen pohdintamme erityinen aihe voisikin olla, minkälaisia *suoran vaikuttamisen* malleja *Raamatusta* voisi löytyä?

Kristitty ja esivalta on eräs usein esille tuleva kysymys, jota ehkä voisi koettaa tuoreuttaa?

On *aivan* eri asia rukoilla esivallan puolesta sellaisessa tilanteessa, jossa se tosissaan yrittää pitää yllä ns. pohjoismaista hyvinvointivaltiota, kuin nykyisessä tilanteessa, jossa esivalta etunenässä (tai ainakin kansainvälisen talouselämän lyhyessä talutusnuorassa) on tällaista turvaverkkoa purkamassa! Kysymys *työajan lyhentämisestä ja töiden jakamisesta* on hyvä esimerkki. Suomessa valtio ei näköjään uskalla tulla väliin, vaikka juuri sitä tarvittiin äskettäin esimerkiksi Ranskassa.

Minun on vaikea, ellei peräti mahdotonta rukoilla esivallan puolesta, joka jatkuvasti *lisää* sekä työssäkäyvien että työttömien *kärsimyksiä*. Sellainen esivalta ei voi olla kristillinen. Itse asiassa leikittelen nykyään ajatuksella, että alkaisin vaihteeksi rukoilla Suomen hallituksen *kaatumista*!

Vielä yksi haja-ajatus, joka pilkahti mieleen tätä alustuksen tapaista valmistaessani:

Kuinka monessa *koulussa* on *lakattu pitämästä selkeästi kristillisiä aamuhartauksia* sen takia, että jotkut vanhemmat ovat uhkailleet rehtoria lastensa poisjäännillä liian tunnustuksellisista päivänavauksista? Entä kuinka monessa koulussa on *alettu uudestaan* pitää selkeästi kristillisiä aamuhartauksia siksi, että jotkut uskovat vanhemmat ovat sanoneet vakavasti rehtorille, että *heidän* lapsensa *eivät* voi osallistua deistiseen tai yleishumanistiseen päivänavaukseen?

Kaksi raamatullista näkemystä "kristillisen politiikan" perusteista [kopiot]

Though often expressed in exceedingly complex terms, the "**traditional**" **interpretation of Christian politics** really boils down to the following:

1. We are all sinful "in Adam", so to believe we can usher in the kingdom of God this side of heaven is unrealistic utopianism.
2. In spite of their originally political context, the demands of the kingdom cannot therefore be taken literally as relating to political life, but at best to the Christian's personal relationships.
3. Instead, God has instituted the state as the best way to implement justice and peace on earth.

On its own, this type of argument sounds quite reasonable; yet the power of persuasion it has held over the minds of so many Christians down through the ages has to be counted as among the Devil's greatest lies! For it is essentially the same as the central temptation Jesus resisted in the desert.

The New Testament completion of the **biblical vision of theocratic politics** can be summarized in almost exactly the opposite terms:

1. Although once hopelessly sinful ("in Adam"), we are now "in Christ", so we have the potential to see God's kingdom coming now, on earth as it is in heaven.
2. The political demands of the kingdom are to be taken so seriously that the destiny of mankind depends on our willingness, in God's grace, to put them into practice.
3. To treat worldly institutions or methods as if they were capable in themselves of bringing about justice and peace is to succumb to the chief alternative to a truly Christ-like (i.e., theocratic) way of life.

Stephen Palmquist 1993, Appendix B
<http://www.hkbu.edu.hk/~ppp/bth/toc.html>

Miksi ei riitä, että kristitty auttaa lähimmäisiään yksityishenkilönä?

"A single action by Congress or one decision by the President can undo - or multiply - many times over the effect of all our voluntary contributions combined. To make an offering in church for sorld[?] relief and quietly leave the big decisions up to political leaders only encourages them to make wrong decisions. Our silence is taken as indifference or hostility when policies are hammered out, and hungry people become victims."

Arthur Simon

Mutta paraskaan politiikka ei tee ihmisestä kristittyä

Christian political engagement is an endlessly difficult subject. Our Lord said to render to Caesar what is Caesar's and to God what is God's, but he did not accommodate us by spelling out the details. Over two thousand years, Christians have again and again thought they got the mix just right, only to have it blow up in their faces - and, not so incidentally, in the faces of others. We're always having to go back to the drawing board, which is to say, to first things. Even when, especially when, we are most intensely engaged in the battle, first things must be kept first in mind. It is not easy but it is imperative. It profits us nothing if we win all the political battles while losing our own souls.

Richard John Neuhaus
<http://www.firstthings.com/ftissues/ft9605/publicsquare.html>

Kristitty liberaali (U.S.A.) voisi ajatella, että...

Religious liberty means that however convinced we are of the spiritual needs of a sinful world, however convinced we are of the truth of the Gospel, neither God nor man has given us the authority to force those beliefs on another human being. We can preach the message, and we should; but we act wrongly if we try to use political power in order to compel another person to heed that message. Only those who have no real belief in God think that they must step in and force belief and conformity on others through earthly ordinances.

Those who would dictate religious opinion to others, who would violate the Freedom of Religion guaranteed by our Constitution by telling others what they should believe and how they should act in certain areas founded on religious belief, such as abortion, prayer in the public schools, creationism, and even doctor-assisted suicide for the terminally ill, do nothing to promote true religious belief. Their actions to legislate change do nothing to convert hearts and minds. Only when we can respect the person and beliefs of others and not try to force them into conformity can we speak to them in ways that might change their hearts. And only if their hearts are changed will their beliefs and their lives and their actions be changed.

Eyler Coats, Sr.

<http://student-www.uchicago.edu/users/mbaldwin/rants.html>

Kristitty konservatiivi (U.S.A.) taas voisi ajatella, että...

Our calling as Christians is to "earnestly contend for the faith which was once delivered to the saints" (Jude 3). In this text the word "contend" means to strive, fight, or struggle to preserve, defend, and advance the "faith", i.e., the fixed body of truth and doctrine, that is given to us in the Scriptures of the Old and New Testaments. This duty to earnestly strive for the truth of Scripture is incumbent upon all true Christians at all times and in all circumstances. Christians must stand for the truth and openly seek to advance the cause of Christ in private and in public, in the church and in the state, in their family and in their community.

Christian political endeavor needs to be understood in the context of contending for the faith. The doctrines and principles of Scripture that directly relate to the social and political sphere must be discerned and applied. Political action that does not openly contend for the faith in the public arena cannot truly be called *Christian* political action. To strive for the triumph of a particular political party or a specific political philosophy should not be confused with contending for the faith; unless, of course, that party or philosophy is explicitly biblical in its orientation.

What are the fundamental doctrines that a Christian must fight for in the political realm? We do not refer here to the essential truths of the atonement, the deity of Christ, the inspiration of the Bible (which doctrines must always and in every sphere be defended), but to the primary teachings of Scripture that relate to the political realm. I believe that the basic doctrines that apply to politics are two in number: first, the Lordship of Jesus Christ over the nations (Ps 2:6-12, 47:7-8, 110:1-2, Dan 7:13-14, Matt 28:18, Acts 2:32-36, Phil 2:9-11, Rev 1:5, 17:14, 19:16), and second, the binding authority of biblical law upon the nations (all the above Scriptures plus, Deut 4:6-8, Rom 13:3-4, Prov 14:34, 28:4). These biblical truths require each nation to openly submit to the Lordship of Christ and to take His law as the basis for all their civil laws. Any political action that is not based on these doctrines and does not strive to see Christ honored and His law upheld is not Christian politics; it is simply politics as usual, i.e., politics that continues to promote antinomianism and human autonomy. The Christian's approach to politics must be confessional and doctrinal. Christians can only keep the faith if they contend for the faith in every realm of life.

William Einwechter (National Reform Association)

<http://www.natreformassn.org/contend.html>